

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 744/2015
25.11.2015. година
Београд

У ИМА НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиље О.Б. из В., коју заступа Д.А., адвокат из Н.С., против тужене Месне заједнице В. из В., коју заступа М.Ј., адвокат из Р., ради поништаја одлуке и исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2809/14 од 28.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2809/14 од 28.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 395/13 од 15.09.2014. године одбачена је тужба као неблаговремена са захтевом за поништај решења о отказу уговора о раду број 112/2010 од 30.03.2010. године, којим је тужена отказала уговор о раду тужиљи, те да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад и распореди на послове и радне задатке, који одговарају њеној стручној спреми и да се обавезе тужена на накнаду штете због незаконитог отказа исплатом зарада тужиљи са каматом. Тужиља је обавезана да на име трошкова парничног поступка исплати туженој 193.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2809/14 од 28.11.2014. године одбијена је жалба тужиље и потврђена наведена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, благовремено је изјавила ревизију тужиља због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона и налази да ревизија није основана. Наводи допуне ревизије, поднете 06.03.2015. године, по истеку законског рока из члана 403. став 1. Закона о парничном поступку нису разматрани.

У поступку пред другостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1, 355. став 4. и 390. Закона о парничном поступку. Садржина другостепене одлуке је у складу са Законом о парничном поступку и садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на коју се указује ревизијом, није прописана чланом 407. наведеног закона као ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању решењем тужене Месне заједнице В. 112/2010 од 30.03.2010. године на основу чл. 65, 66. и 68. став 2. Закона о радним односима у државним органима утврђено је да је од 31.03.2010. године престала потреба за радом тужиље, запослене код тужене на пословима секретара месне заједнице и да тужилца има сва права и обавезе утврђене законом. У образложењу је наведено да је Одлуком о одређивању максималног броја запослених у организацијама и органима чији је оснивач Општина Ириг број 01-020-4672009 од 30.12.2009. године, коју је донело општинско веће Општине Ириг на основу члана 8. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, одређен укупан максималан број запослених на неодређено време у локалној администрацији Општине Ириг и да према члану 2. ове одлуке МЗ В. нема запослених, на основу чега је и донето оспорено решење. Тужилца је примила решење 30.03.2010. године и у складу са правном поуком благовремено уложила против наведене одлуке приговор савету МЗ В. о коме није одлучено. Тужилца је поднела и приговор 21.04.2010. године, којим је захтевала исплату отпремнине. Дана 04.05.2010. године тужилци је исплаћена отпремнина у износу од 112.250,00 динара.

На утврђеном чињеничном стању правилно је побијаном одлуком оцењено да је тужилца поднела тужбу суду 16.06.2010. године по истеку законског рока из члана 71. став 6. Закона о радним односима у државним органима, којим је прописано да се уколико функционер у утврђеном року (15 дана сходно члану 6. истог члана) не одлучи о поднетом приговору, запослени може обратити надлежном суду у року од 15 дана.

Неосновани су наводи ревизије, којима се указује на погрешну примену материјалног права примењивањем Закона о радним односима у државним органима уместо Закона о раду (којим је прописан рок за подношење тужбе од 90 дана) истицањем да је месна заједница облик месне, а не локалне самоуправе.

Према члану 75. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ бр.48/91... 79/2005), поред осталих и одредбе о остваривању и заштити права запослених и постављених лица (укључујући и члан 71.) се примењују на органе општина. Према члану 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр.79/2005) одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да се сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења

посебног закона. Оснивање и рад месних заједница регулисан је Законом о локалној самоуправи (месне заједнице се образују и укидају одлуком скупштине општине). Осим тога, оспорено решење, које је тужила лично примила је засновано на Закону о радним односима у државним органима и тужила је користила приговор као правно средство прописано наведеним законом, а не Законом о раду. Са изнетих разлога наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Са изложеног одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**